

Ce este puterea: calitate sau defect? Probabil și una și alta, uneori aflându-se în balans chiar în percepția aceluiași individ. În Dicționarul Limbii Române Contemporane scrie: „puterea este un fapt, o capacitate de a realiza ceva”(…)

Despre această capacitate s-a discutat de când lumea și pământul... Se discută și la timpul prezent, chiar foarte mult, indiferent de nivelul la care se află societatea. În cazul în care puterea va fi considerată calitate, se ajunge fără tăgadă să fie pronunțat numele Lui Dumnezeu. Fiindcă doar El a avut ța și puterea să creeze de unul singur și pe cont propriu o complexitate unică: Cerul, Pământul și Universul.

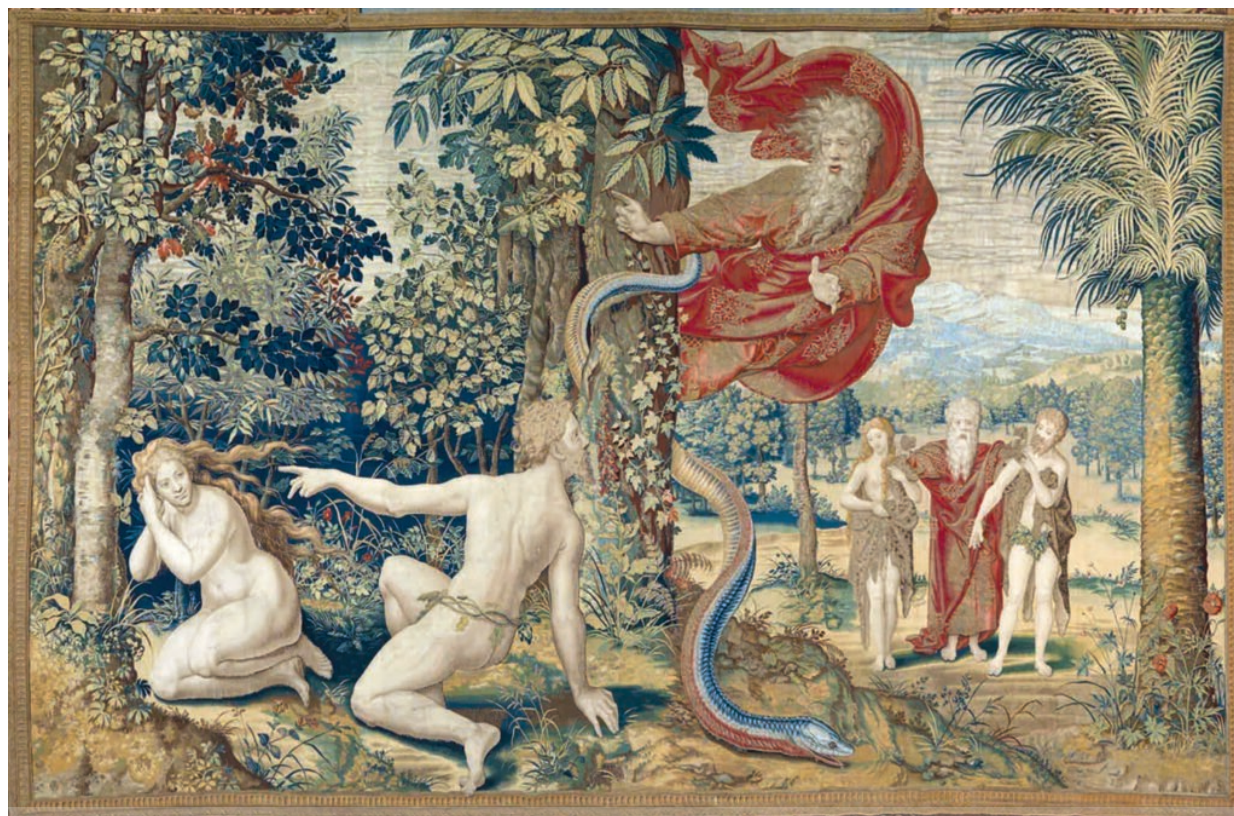
Iar de toate acestea să beneficieze și altcineva, necondiționat și pe o perioadă nelimitată. Toate aceste importante informații le găsim lăsate cu sfințenie, în Biblie - Vechiul Testament, Facerea, Cap 1, v. 1, 26, 27, 28: „Și a făcut Dumnezeu cerul și pământul”. „Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul”.

„Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; afăcut bărbat și femeie”. „Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!”

În ceea ce privește omenirea, concepțiile despre putere nu s-au schimbat odată cu trecerea timpului. Importantă preocupare este aceeași ca la început: „grija fiecărei persoane pentru propria viață - modul cât mai convenabil de a o trăi, uneori prin metode discutabile”. Luăm ca exemplu pe Adam și Eva, primii oameni de pe pământ, care nu au dat dovadă de o gândire comună atunci când a fost momentul aflării despre posibilitatea obținerii mai multor cunoștințe. Și, mai ales, posibilitatea de a obține tot atâtea cunoștințe câte deține Dumnezeu... (căderea Evei sub ispita șarpelui, apoi amăgirea lui Adam de către Eva). Consecințele sunt descrise clar în Cartea Sfântă - Vechiul Testament: Cap. 3, Căderea strămoșilor în păcat, v: 1, 2, 3, 4, 5 etc. „Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: „Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai?”

„Iar femeia a zis către șarpe: roade din pomii raiului putem să mâncăm; „Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: „Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!” „Atunci șarpele a zis către femeie: Nu, nu veți muri!” „Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” Deși toți oamenii de pe planeta Pământ alcătuiesc o populație denumită simplu „Lumea”, nici gând să fie tratată cu atenția cuvenită tema de „societate”! Din vorbe, da, se pare că există preocupare comună.

Chiar se discută în exces! Faptele, însă, nu prea se văd. Orice om reprezintă o unitate singulară. Iar dacă printr-o minune se realizează o colaborare/ comuniune între oameni, aceasta ori nu durează mult, ori nu e valabilă din punct de vedere calitativ. Nici măcar grupuri mici de persoane care să gândească identic nu există în adevăratul sens al cuvântului.

Deoarece oamenii se diferențiază unii de alții prin particularități unice, conform creației divine. Există doar asemănări de caractere, eventual de obiective care îi apropie pe oameni unii de alții. Acestea sunt fie benefice, care demonstrează că puterea poate fi o calitate, fie de altă natură: „puterea ca defect”, spre exemplu: „de a se crede unii mai importanți decât alții, de a-și demonstra puterea fizică în fața semenilor, de a strica intenționat firea lucrurilor”. Prin urmare, interesul celor care au realizat o anumită putere, devine de fapt esențială preocuparea de a se menține măcar pe aceeași treaptă. Apoi de a progresa în a avea atâta putere încât să se cațere pe treapta celor care se află la comanda Lumii, la a da ordine, la a-și supune semenii sub diferite forme. Fiindcă, oricât s-ar despica în patru firul situației, omul e principalul factor la care se face referirea.

În orice caz de felul acesta, se pornește de la un număr restrâns de persoane, ca încetul cu încetul să se ajungă la un număr cât mai mare, spre exemplu la nivel de nație. Această preocupare își are rădăcinile tocmai în istoria omenirii și a fost folosită suferind transformări până în zilele noastre. De fapt, nici nu ar fi de mirare! Fiindcă dacă recurgem la descrierea lucrării înfăptuite în cele șase zile ale creației, descoperim că printre multele caracteristici cu care Dumnezeu a înzestrat omul, se numără și iubirea, colaborarea, într-ajutorarea, legătura sentimentală dintre trup și suflet. Și exemplele ar continua, datorită nemăsuratei puteri a Lui Dumnezeu, de a crea: „Adam-bărbatul va stăpâni pe Eva-femeia lui, fiindcă sunt făcuți trup din trup (Eva fiind făcută dintr-o coastă a lui Adam); părinții îi vor stăpâni pe copii, fiindcă tot trup din trup sunt făcuți (femeia poartă copilul în pânțele ei, începând de la concepție pe o perioadă bine stabilită, de nouă luni.

Apoi, după ce îl naște, îl hrănește cu lapte produs de sânul ei, ca mamă). Și tot așa, legătura benefică se păstrează mai întâi prin rădăcinile firii”. Cel mai grav este când dorința de putere se transformă în cusur, când devine ambiție și acționează ca o boală fără leac. A deține conducerea indiferent în ce domeniu, a devenit preocuparea aproape a fiecărui om de pe pământ, chiar începând de la vârste fragede. Capriciul se revărsa în primul rând asupra semenului. Se poate revărsa asupra a oricui, spre exemplu a unui animal care e ținut în cușcă, în lesă etc. Deși se observă de la distanță că acesta dorește să fie iubit și lăsat să trăiască în libertate. Deoarece, complicate sunt modurile de viață, indiferent din ce domeniu ar face parte! Un exemplu concludent se referă la cea mai importantă ființă de pe pământ: omul. Într-un grup de indivizi unul este conducător.

Chiar și unde sunt două persoane, fie grad de rudenie, fie grad de prietenie, la un moment dat unul va deține puterea asupra celuilalt. Cea mai complexă este deținerea puterii prin exercitarea forței. Poate fi vorba de forța fizică, și nu mă refer la educația sportivă unde există școli, cursuri pentru copiii care încep să frecventeze la vârste fragede, din pasiune și din dorința de a-și demonstra unele calități, ca motiv progresiv. Participarea la concursuri organizate din punct de vedere sportiv sunt lecții benefice de viață! Puterea prin inteligență e ca o vâlvătaie care răsare, crește, minunează, creează sentimentalisme pe o întindere rezonabilă. Însă nu are durabilitate mare. Scade în percepție. Cu toate că nu se pierde, se estompează menținându-se în grupuri restrânse de oameni.

În multe dintre cazuri dictează puterea banului. Cine are bani mulți devine faimos în fața concetățenilor și a conlocuitorilor planetei. Expresiile din popor spun multe: banul dictează; banul are putere; cu bani se cumpără totul! Puterea se câștigă adesea prin „forță”. Metodele sunt multe, diverse, unele dure, periclitând vieți omenești. Semnele lăsate de-a lungul timpului sunt cele mai clare dovezi că dorința de a stăpâni a existat întotdeauna. Și cât va exista Omul, Lumea și Pământul, ea va dăinui. Probabil se va modifica uneori doar gradul de intensitate, iar aceasta depinde de gradul de iubire, dreptate și adevăr. Îngrijorătoare este folosirea puterii pentru a distruge vieți, sentimente, bunuri etc. Deși tehnologia care aduce foloase omenirii s-a dezvoltat enorm, cu mare interes se dezvoltă și tehnologia distructivă, parcă înstrăinându-l pe om chiar și de propria conștiință.

Arme performante fabricate probabil în orice stat de pe globul pământesc sunt folosite în războaiele izbucnite între țări, pe motive greu de înțeles. Atâta timp cât există posibilitatea comunicării pentru aplanarea conflictului, luptele se înmulțesc totuși și durează, producând nu doar distrugerii materiale ci și pierderi de vieți omenești. Satisfacțiile aduse celor care le folosesc, scot la iveală tocmai dorința de putere și de a supune prin orice mijloace. Sunt minți care au ajuns la apogeul durtății, de a nu realiza că niciun om de pe pământ nu e nemuritor. Boala și moartea par a nu mai șoca pe nimeni, de parcă acesta ar fi firescul existențialității. Este adevărat că viața omului în felul acesta i-a fost dată: să se desfășoare între naștere și moarte...

Dar parcă de o vreme încoace oamenii nu mai au aceleași sentimente unii față de alții! Nu mai au aceeași intensitate a părerii de rău, a compasiunii pentru semenii care trec prin momente grele fie de boală, fie de marea durere a despărțirii pentru totdeauna... Cuvântul „moarte” pare a nu mai avea efect asupra minții, asupra sufletului!

Nenumăratele cazuri care se petrec în societatea de azi par a nu mai preocupa pe nimeni din treptele de la vârful puterii, ale „intelectualității” care a ajuns la conducerea nației! „Primează puterea ca forță; puterea ca fapt deplorabil; puterea ca defect”! Se transmit neconținut știri despre oameni atacați brutal de către alți „oameni”, spre a fi jefuiți chiar și de câțiva lei, în plină zi, pe străzi populate sau chiar în locuințele proprii. Agresiunile au devenit fapte frecvente în societatea de azi.

Normalitatea de a te intersecta bucuros cu oameni pe stradă a devenit teamă, suspiciune, stres! În ajutorul oamenilor atacați de oameni care folosesc forța fizică, nu mai sare nimeni! De frică! În societatea de azi, majoritatea oamenilor sunt îngrijorați și se simt însingurați! Puterea ca defect a căpătat teren, greutate și importanță! Atunci când omul se află „la putere sau la comandă”, uită că și el este muritor! Și că din „a fi, la a nu mai fi”, este de ajuns doar o clipă! „Gândul cel bun doar de la Dumnezeu vine”!

Ioana Stuparu